

ΣΤΗΝ ΑΜΟΙΡΗ ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ...

Η χώρα χάνεται και αυτοί «στον κόσμο τους»...

Το μεγαλύτερο πρόβλημα που αντιμετωπίζει η σημερινή Κυβέρνηση, πέρα από τα επιφανόμενα, είναι ότι αδυνατεί να συναισθανθεί, τι ακριβώς συμβαίνει στην ελληνική κοινωνία. Υπάρχει σαφής η δυσαρμονία των σκέψεων και επιδιώξεών της, με ό,τι απασχολεί τον ελληνικό λαό στην καθημερινότητά του. Κυβερνά μέσα από αριθμούς και στατιστικές, συμβούλια και... διαβούλια, αγνοώντας επιδεικτικά την πραγματική κατάσταση.

Του βουλευτού
Άγγελου Κολοκοτρώνη

Κυρίως εκείνο που αγνοεί προκλητικά, είναι ότι όσα διαχειρίζεται έχουν αποδέκτες ανθρώπους.

Περισσότερο εκείνους που ζυμώνονται με τον μόχθο της ημέρας, όταν βέβαια βρίσκουν δουλειά και δεν ρίχνονται στον Καιάδα της ανεργίας. Συμπληρώνοντας μάλιστα καθημερινά ολόκληρα τάγματα δυστυχισμένων ανθρώπων, που αρχίζουν και ζουν κάτω από τα όρια της φτώχειας. Όσοι δηλαδή εγκαταλείπουν την απλώς έστω, δύσκολη, αλλά υποφερτή ζωή και φτάνουν στην απόγνωση και τη δυστυχία.

Όλα δείχνουν ότι οι σημερινοί σοσιαλιστές, ούτε τον Ουμανισμό υπηρετούν, ούτε τις ιδέες τους θαυμάζουν. Συμπεριφέρονται ως τύραννοι, αγνοώντας ότι «ανθρώπων άρχουν», οι οποίοι δεν μπορούν να είναι μια απειροελάχιστη κουνίδα στα μπάζα τους. Δεν είναι ότι οι σημερινοί κυβερνώντες γεννήθηκαν τύραννοι. Είναι ότι στην πλειοψηφία τους ανατράφηκαν σε περιβάλλοντα που τους πρόσφεραν τα πάντα.

Συμπεριφέρονται ως τύραννοι

Θεωρούν αυτονομία τα παντελώς απαραίτητα για την επιβίωση του κάθε ανθρώπακου, που πάντως επιμένει να τους δίνει την ψήφο του, λες και ένας νέος Ιονέσκο γράφει μια ζωντανή ιστορία όχι μόνο για το θέατρο του παραλόγου, αλλά και για το θέατρο του τρόμου.

Το εξοργιστικό είναι ότι οι άνθρωποι της εξουσίας -σημερινής και χθες- «σφάζονται» στα τηλεοπτικά παράθυρα για το ποιος φταίει για το κατόντημα της χώρας. Φταίνε και οι δυο, γιατί βλάπτουν το ίδιο την -κατά Καβάφη- Συρία...

Το εξοργιστικό είναι ότι οι άνθρωποι της εξουσίας -σημερινής και χθες- «σφάζονται» στα τηλεοπτικά παράθυρα για το ποιος φταίει για το κατόντημα της χώρας. Φταίνε και οι δυο, γιατί βλάπτουν το ίδιο την -κατά Καβάφη- Συρία...

Τα κροκοδείλια δάκρυα

Και ενώ απασχολούνται ιδιαίτερος με τα «εγώ» τους, εκατοντάδες κατασμήματα βάζουν λουκέτο καθημερινά, οι άνεργοι -κατά συνέπεια- αυξάνονται και πληθύνονται και αυτοί συνεχίζουν τα κροκοδείλια δάκρυα προ των ερειπίων. Για να μην πούμε ότι φαιδρύνονται προ των ερειπίων, ως άλλοι-εκ των ολίγων -Βυζαντινοί αυτοκράτορες.

Έτσι, μοιραίοι και αμνήμονες, συνεχίζουν τις τηλεοπτικές έριδες. Και το πράττουν διότι δεν έχουν μάθει ποτέ τι θα πει μεροκά-

ματο, τι σημαίνει η αγωνία να μεγαλώνεις παιδιά, ανάμεσα στις φρουτούρες της μεγάλης ανθρώπινης περιπέτειας. Της ζωής.

Το κακό είναι ότι την ιδιορρυθμία τους την έκαναν πολιτική. Ορισμένοι από τους υπουργούς βρίσκονται προφανέστατα «στον κόσμο τους», αναμνηστικοί όσα έμαθαν στα ξένα πανεπιστήμια και διαπιστώνοντας ότι εδώ είναι... Μπαλκάνια.

Ο πανούργος Ταρτούφος

Δεν υπάρχει πεδίο κατανόησης και συνεννόησης μεταξύ κυβερνώντων και πολιτών. Όσοι μάλιστα κυβερνούν σήμερα, έχουν ξεπεράσει τον θρυλικό ήρωα του Μολιέρου, τον πανούργο Ταρτούφο, που εισβάλλει στο αξιοπρεπές σπίτι της οικογένειας ενός εύπιστου ανθρώπακου και με τις δολοπλοκίες του αναστατώνει τη ζωή τους και προσπαθεί με κάθε

τρόπο να τους καταστρέψει.

Η υποκρισία, ο ουσιαστικός συντηρητισμός, η προσπάθεια χειραγώγησης των συνειδήσεων, είναι φαινόμενα επίκαιρα που αποδεικνύουν την αλυσίδα του «ταρτουφισμού».

Ο Ταρτούφος είναι ένας υποκριτής-ευσεβής κληρικός που καταχθόνια και επικαλούμενος την «αρετή» του, καταφέρει να κυριαρχήσει στη ζωή του ευεργέτη του.

Με απατεωνιές προσπαθεί να κατακτήσει όχι μόνο την περιουσία του ανθρώπακου, αλλά και την ίδια τη σύζυγό του, την οποία

δήθεν έχει βαθιά ερωτευτεί. Η απάτη όμως κάποτε ξεσκεπάζεται. Ακριβώς στο σημείο όπου φαίνεται να κορυφώνεται η νύξη της υποκρισίας. Σαν από μηχανής Θεός έρχεται το χέρι της Δικαιοσύνης μέσω του ηγέτη της εποχής, για να καθαρίσει τη βρομά και να βάλει τα πράγματα σε τάξη.

Τι σύμπτωση! Η ζωή συναγωνίζεται τους

μύθους. Σε μια χώρα που λάτρευε τους μύθους, αλλά δεν συμπάθησε ποτέ τους υποκριτές και τους απατεώνες. Ορισμένοι δεν θα το καταλάβουν ποτέ αυτό, διότι... εκείνο που δεν διδάσκουν τα ξένα πανεπιστήμια είναι ότι πάντα υπάρχει ένας από μηχανής Θεός στις αρχαίες, αλλά και στις σύγχρονες ελληνικές τραγωδίες.